

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χόρῳν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπ. τερ. δ. 7. — Ἑξ. τερ. φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξ. τερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'. — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἀπριλίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 45

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— "Ω! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος ἐρυθριῶν· μὲ περιπαίζετε.

— Ἔτσι σοῦ φαίνεται; Ἐγὼ λέγω πάντοτε ὅ, τι φρονῶ· αὐτὸ ἐπρεπε νὰ το ξεύρης.

— Εἶσθε λοιπὸν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν μαθητὴν σας; . . . Αὐτὸ μὲ κάμνει εὐτυχῇ. Ἐφανήκατε πρὸς ἐμέ ὡς ἡ καλλιτέρα ἀδελφὴ· δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ, εἶπε μετὰ ζέσεως. Ξεύρετε ὅτι πρὶν ἀπὸ σᾶς, κανεὶς στὸ χωριὸ δὲν κατεδέχθη νὰ μοῦ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον; Ἄν ποτὲ κατορθώσω νὰ γίνω κάτι, εἴμπορεῖτε νὰ λέγετε ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται εἰς σᾶς.

— Μὲ κολακεύεις πολὺ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία, ἐκπληκτος ὀλίγον διὰ τὴν ἔκρηξιν αὐτὴν τῆς εὐγνωμοσύνης.

— "Ὁχι, ὄχι, λέγω μόνον τὴν ἀλήθειαν. Ἦμουν πάρα πολὺ ἀπογοητευμένος ὅταν ἤλθατε εἰς τὸ Κιμπασσέτον· ἔβλεπα, ὅτι οἱ ἀγῶνες μοῦ δὲν κατέληγον εἰς τίποτε, καὶ ἤμουν σχεδὸν ἀποφασισμένος νὰ τὰ ἐγκαταλείψω ὅλα καὶ νὰ γίνω μοῦτσος σὲ κανένα καράβι ἢ νὰ καταταχθῶ εἰς τὸ πρῶτον στράτευμα ποῦ θὰ μ' ἐδέχετο. Ἡ ἐπεμβολὴ σας μετέβαλε τὰ πάντα· χάρις εἰς αὐτὴν, ἀνέκτησα τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ ἐπίστευσα εἰς τὸ μέλλον. Ναί, μὲς Αἰμιλία· σεῖς δὲν τὸ ἤξεύρατε, ὅταν μὲ τὴν καλὴν ἐπιστολήν μου ἐτείνατε τὴν χεῖρά· ἀλλὰ, χωρὶς τὴν βοήθειάν σας, νομίζω ὅτι θὰ ἤμουν τελείως κατεστραμμένος. Τέλος πάντων, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἤμπορέσω νὰ κερδίσω τὸν χαμένον καιρὸν, καὶ μίαν ἡμέραν, ὅσον δύσκολον καὶ ἂν εἴνε. . . Ἀλλὰ φθάνει. Ἐδῶ ὁ δρόμος μου χωρίζεται ἀπὸ τὸν ἰδικόν σας. Καλὴν διασκέδασιν, μὲς Αἰμιλία!

Καὶ ταῦτα λέγων, εἰσῆλθε μ' ἐσπευσμένον βῆμα εἰς ἓνα δρομίσκον, ὁ ὁποῖος, ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγε, δὲν ἦτο ἀκριβῶς ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἀγρόν, ὅπου μετέβαινε νὰ ἐργασθῇ.

— Τὸ καίμενο τὸ παιδί, ἐσκέπτετο ἡ Αἰμιλία ἐνῶ τὸν ἔβλεπεν ἀπομακρυνόμενον· πόση εὐγνωμοσύνη διὰ τόσῳ μικρὰν ἐκδόουλεσιν! Ἦτο τὸσον συγκινημένος, ποῦ ἐφοβήθηκα νὰ μὴ τὸν ἰδῶ

νὰ κλαίῃ· τότε πὰρ δὲν θὰ ἤξευρα τί νὰ τοῦ 'πῶ! . . . Ἀλλὰ τί λέγω! αὐτὸς νὰ κλάψῃ, ποῦ ἀπὸ μικρὸς ἀγωνίζεται τόσον γενναῖα κατὰ τῶν δυσχερειῶν τῆς ζωῆς; "Ὁχι, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κλάψῃ!

Εὗρε τὴν Χαράν εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, συνομιλοῦσαν μὲ μίαν γραῖαν χωρικήν, ἡ ὁποία ἦτο τὸσον ἀστείῃ ἐνδεδυμένη ὅσον καὶ αἱ τρεῖς μάρτυρες τῆς χθελίνης κωμωδίας. Θὰ ἦτο ἀναμφιδόλως παλαιὰ φίλη τῆς οἰκογενείας Σάμβορν, διότι ἰδοὺ τί ἤκουσεν ἡ Αἰμιλία, ὅταν ἐπλησίασε:

— Χαίρετε, ἀγαπητὴ μου κυρία· ἡ γιὰ γιὰ θὰ λυπηθῇ πολὺ-πολὺ ὅταν θὰ μάθῃ ὅτι ἤλθατε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε. . . Εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς ἰδῇ! Κρῖμα! . . . Πρέπει νὰ ξανάλθετε γρήγορα, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε!

«Μόνον αὐτὴ εἶνε ἱκανὴ νὰ ἐμιλῇ μὲ τὴν εὐγλωττίαν πρὸς ἀνθρώπους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐγὼ δὲν θὰ εὗρισκα νὰ 'πῶ οὔτε λέξιν, ἐσπλόγισθη ἡ Αἰμιλία. Καὶ τί εὐμορφὴ ποῦ εἶνε σήμερα!»

Κ' ἐκύτταξε μὲ θαυμασμόν, ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον φθόνου, τὰς ροδίνας παρειὰς τῆς φίλης τῆς, τὸσον εὐχρόους καὶ δροσεράς, ὥστε ἀκουσίως τὰς παρωμοίαζε κανεὶς μὲ τὰ μαρτιάτικα ἄνθη τῆς ροδακινιάς, ἐνῶ τίποτε δὲν ὑπῆρχε κυανότερον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, γλυκύτερον ἀπὸ τὸ μειδίαμα τῆς, λαμπρότερον ἀπὸ τὰ μυχία τῆς τὰ τεφροζάνθα. Ὅσον πολὺ ἀγαπᾷ καὶ ἂν ἦσαν



«Καλημέρα τὴν ἀφεντιά σας! Ἐμπρός! χάαα!» (Σελ. 114, στήλ. α'.)

οὐ θαυμασταὶ τῆς Χαράς Σάμβορον, κανεῖς δὲν θὰ ἦτο πλέον ἐνθουσιώδης ἀπὸ τὴν Αἰμιλίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Χαρά ἦτο ἡ προσωποποίησις τῆς κομψότητος, τῆς χάριτος, τῆς καλλονῆς.

Ἡ γραῖα χωρὶς ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ καροτσάκι τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν κανίστρων καὶ τῶν καλαθίων τῆς, ἐκτύπησε μὲ ὄλην τῆς τὴν δύναμιν τὸν γάϊδαρόν τῆς, ἐφώνησε: «Καλημέρα τὴν ἀφεντιά σας! Ἐμπρός! χάχα!» καὶ τέλος ἐδείξε τὴν βράχιν τῆς.

Ἀμέσως τὸ πρόσωπον τῆς Χαράς ἠλαξεν ἐκφρασίῃ, καὶ ἔστειλε πρὸς τὸ φεῦγον καροτσάκι ἓνα μορρασμὸν χαρᾶς κτηριστικώτατον.

— Οὐφ! εἶπεν ἔσκασα! μὰ ξεκολλημὸ δὲν εἶχεν ἀπὸ ἐδῶ! Ἐλεγα πῶς δὲν θὰ φύγῃ ποτέ.

— Μὰ ποῖα εἶνε; ἠρώτησεν ἡ Αἰμιλία.

— Δὲν ξέρω γρύ.

— Πῶς;

— Ναί, σοὺ λέγω· εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν βλέπω, καὶ δὲν ξέρω οὔτε τὸνομά τῆς.

— Μὰ! κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς θὰ εἶνε καμμιά στενὴ φίλη τῆς γιαγιάς σου.

— Τί λές ἐκεῖ, καίμην Αἰμιλία! Τέτοιαις φίλεις ἐνόμισες ὅτι ἔχει ἡ γιαγιά; Δὲν εἶδες τί χάλια ποὺ τὰ εἶχε;... «Ὅχι, δὲν ἔχομεν φίλους τοιοῦτου εἶδους ἀνθρώπους» πρέπει ὅμως νὰ εἴμεθα πολὺ εὐγενεῖς μαζί των, νὰ τοὺς ὀμιλοῦμεν μὲ πολὺ γλυκὸν τρόπον, καὶ νὰ προσέχωμεν μὴ πληγώσωμεν τὴν φιλοτιμίαν των!

Ἡ Αἰμιλία ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν τῆς καὶ ἀπῆλθε τὸ γρηγορώτερον, μεθ' ὅλα τὰ μειδιάματα τῆς Χαράς, ἡ ὁποία τῆς ἔλεγε:

— Κάθισε λιγάκι, Μιλίτσα! ἡ γιαγιά σου δὲν βιάζεται δὴ τόσο πολὺ, ποὺ νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ περιμένῃ ἓνα τέταρτον. Κάθισε, καὶ σὲ πηγαίνω ἐγὼ εἰς τὸ σπίτι.

Ἀλλ' ἡ Αἰμιλία δὲν ἤθελε κατ' οὐδὲνα τρόπον νὰ μείνῃ μὲ τὴν φίλην τῆς, ἔπειτα ἀφ' ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσε πρὸ ὀλίγου. Ὅπως εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐγνώριζε καλά, ἡ Αἰμιλία Χὼβ ἦτο ἡ ἀλήθεια προσωποποιημένη καὶ οὔτε ἔχνος ψεύδους δὲν ὑπέφερεν ἡ χρηστή καὶ εἰλικρινὴς τῆς φύσις.

Καθ' ὅδον, ἐπιστρέφουσα, ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις βαθείας. Τὰ λόγια τοῦ Καρόλου αὐτῇ ἡ Χαρά ἔχει τόσο γλυκεῖα γλῶσσα. «ἐπανήρχοντο εἰς τὸν νοῦν τῆς» ἄλλ' εἶχε τόσῳ τυφλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἠγάπα, ὥστε ἰδοὺ εἰς ποῖον συμπέρασμα ἐφθασεν:

«Ἦναι πολὺ δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς ἀκριβῶς ποὺ τελειώνει ἡ εὐγένεια καὶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει ἡ ψευτιά» ἐγὼ

καταντῶ ἀπότομος καὶ σκληρὰ ἀπὸ τὴν πολλὴν εἰλικρίνειαν, καὶ μόνον ἀπὸ καλωσύνης. μόνον διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ ἀνθρώπον, ἡ Χαρά φέρεται οὕτω.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Αἱ ἰασιτροπικαὶ τῆς γιαγίας

Τὸ καλοκαίρι ἐπέρασε γρήγορα, καὶ οἱ δύο μῆνες τῶν διακοπῶν ἀκόμη γρηγορώτερα. Πόσον ὁ καιρὸς φεύγει ταχέως ὅταν δικαιοδύωμεν!... Ἡ Αἰμιλία ἔπρεπε πάλιν ν' ἀρχίσῃ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σχολεῖον καθὲς πρωΐ, καὶ τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἀπὸ χθὲς μόλις ἐχρονολογεῖτο ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως.

Ἀν ἡ Αἰμιλία ἦτο ἡ μικροτέρα τῶν μαθητριῶν τῆς μίς Λαίχημπόντου, ἦτο ἐπίσης καὶ ἡ πλέον προχωρημένη. Ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν τῆς, μόνον δι' αὐτὴν θὰ ὑπέπιπτεν εἰς τὸν φθόνον καὶ εἰς τὴν ἐχθρότητα τῶν συμμαθητριῶν τῆς. Ἀλλὰ ποῖα ἡμποροῦσε νὰ τὴν ἀντιπαθῇ διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδεν ὀλόκληρον εἰς τὴν ἐν Βοστώνη διαμονὴν τῆς, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐκαυχάτο ποτέ; Ἀλλως τε δὲν ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ βοηθῇ εἰς τὰ μαθήματα τὰς φίλας τῆς, κ' ἐκείνας ἀκόμη μὲ τὰς ὁποίας συνεδέετο ὀλιγώτερον;

Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν ἐφαίνετο πάντοτε καλὴ καὶ ἀξιγάπητος, ὅπως ἡ Χαρά Σάμβορον, κατὰ τὴν ἐκφρασίῃ τῆς Καίτης Χάκκετ. Ὅταν εἶχε κάτι τι εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ἔπρεπε νὰ τὸ εἰπῇ ἀμέσως, καὶ αὐτὸ συχνὰ τὴν φέρειν εἰς ὀμηχανίαν· ἀλλὰ καθὲς φορὰν ποὺ ἐφέρετο μὲ κίποιαν τράχύτητα, ὠμολόγει τὸ λάθος τῆς μὲ τόσῃν προθυμίᾳ, κ' ἐδεικνύετο τόσον καλὴ καὶ τόσον ἀφωσιωμένη εἰς καθὲς περιστάσει, ὥστε αἱ συμμαθήτριά τῆς τὴν ἠγάπων περισσότερο ἀφ' ὅσον ἐκείνη ἐπίστευεν. Ἦτο ἡ κατὰ προτίμησιν ἐμπιστος ὅλων: ἡ Μάγια Σέλδεν τῇ ἐξομολογεῖτο τὰ βάσανα ποὺ τῇ ἐκαμνεν ἡ μητριὰ τῆς ἡ Χαρά Σάμβορον τὰ φιλοφρονήματα τῶν πολυπληθῶν θαυμαστῶν τῆς ἡ Καίτης Χάκκετ τὴν πρὸς τὰ μαθηματικὰ ἀντιπάθειάν τῆς. Καὶ ὅλαι εὗρισκον παρ' αὐτῇ συμπάθειαν, καὶ ἐν ἀνάγκῃ μίαν καλὴν συμβουλήν. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Δόρα Τόπλις, συναντῶσα διὰ πρώτην φορὰν κοίτῃ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπέκυπτεν εἰς ὅλας τῆς τὰς ἰδιοτροπίας, ἐκμνεν ὑπὲρ αὐτῆς τὰς παραδοξοτέρας ὑποχωρήσεις.

Ἡ Αἰμιλία εἶχε συνειθίσθῃ πλέον εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν ζωὴν τοῦ χωρίου.

— Ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι θὰ μοῦ ἤρρεσεν ἔτσι, εἶπε πρὸς τὴν Χαράν ἓνα Σάββατον τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐνῷ αἱ δύο φίλαι ἐπίστρεφον ἀπὸ μεγάλου περιπάτου ἀνὰ τὰ δάτη, ὅπου ἐπῆγαν διὰ νὰ κόψουν πτέριδα. (φ τ ε ρ η.)

Ἡ συγκομιδὴ ὑπῆρξεν ἀφθονος, καὶ τὰ καλάθια ἐξεχειλίσαν. Κατ' αὐτήν

τῆς Χαράς, ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ δένδρου περμένου, διὰ νὰ ἀναπαυοῦν καὶ συγχρόνως διὰ νὰ τακτοποιήσουν καὶ νὰ καθαρίσουν τὰ ὠρεὰ πράσινα κλωνία, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον καὶ πολλὰ βρωμόχορτα.

— Τί θαυμάσια δύσεις! εἶπεν ἡ Αἰμιλία· τί ὠραίαν φθινοπωρινὴν ἡμέραν εἶχαμεν σήμερα, καὶ τί ἔξοχος τόπος ποὺ εἶνε αὐτὸ τὸ Κιμπασσέτον, μὲ τὰ βουνά του καὶ μὲ τὰ δάση του!

— Καὶ τί λυρισμός! διέκοψεν ἡ Χαρά μὲ εἰρωνικὸν μειδιάμα. Τὸ παθαίνεις αὐτὸ συχνά;

Δὲν ἐννοοῦσε τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς Αἰμιλίας καὶ διὰ τὸ παραμικρότερον τῶν πραγμάτων τῆς φύσεως. Ἐν ἄνθρωπος, ἐν κελάδην, μία ἀκτίς, μία λόχμη ἢ μία ἐξαίθρια εἰς τὸ δάσος, τὰ πάντα ἐνεύχον δι' αὐτὴν θελήγειον ἀπειρον. Ἀλλὰ πράγματα, ἐντελῶς διαφορετικά, ἐκίνουν τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Χαράς: οἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἐξιδέλου τῆς Τάμ, τὰ προτερήματα τοῦ Ἀρθούρου Σέλδεν, τοῦ Γουίλ Κούρτις, τοῦ Τζέιμς Τόπλις, — παραδείγματα χάριν.

— Ὅχι ὠρισμένως, ἐπανέλαβεν ἡ Αἰμιλία· ἀν μοῦ ἔλεγε κανεὶς πρὸ ἐνὸς ἔτους πόσον θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἐδῶ, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα.

Δὲν χρειάζονται μεγάλα πράγματα, διὰ νὰ γίνῃς σὺ εὐτυχὴς, ἀγαπητῇ μου, ἀπήντησεν ἡ Χαρά, λαμβάνουσα ὕψος τόσῳ σπουδαῖον, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ἦτο μόνον δύο ἀλλὰ δέκα τοῦλάχιστον ἔτη μεγαλύτερα τῆς Αἰμιλίας. «Ὅταν φθάσῃς εἰς τὴν ἡλικίαν μου, θὰ γίνῃς πλέον δύσκολη.

— Ἐλπίζω ὅτι ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία. Δὲν θὰ μεταβληθῶ ποτέ, καὶ δὲν θὰ γαπήσω παρὰ ὅτι ἀγαπῶ καὶ τώρα, — ἀρχίζοντας ἀπὸ σὲ, τὴν ὁποίαν στέφω βασιλίσσαν τοῦ Κιμπασσέτου καὶ ἐμοῦ ἰδιαίτως!

— ὦ, εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπεν ἡ Χαρά, ἀσπαζομένη τὸ ἄκρον τῶν μικρῶν δακτύλων, οἱ ὁποῖοι συνέστρεφον ἐπὶ τῆς κόμης τῆς κλάδον κληματίδος, κοπέντα ἐκ τοῦ πλησίον θάμνου.

[Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Γ Α Λ Η Ν Η

Μὴν τὴ ζητᾶς τὴν Εὐτυχία
Στὴν τρέλλα καὶ στὴν παραζάλη,
Στὴν σιωπὴ, στὴν ἡσυχία,
Ἐκεῖ θὰ εἴδῃς τὴν Εὐτυχία
Πάναγν, ἀμόλυντη, μεγάλη.

Ἡ θάλασσα ἡ γαληνεμένη
Τὴν Εὐτυχία ζωγραφίζει:
Ἡμερῇ, ἀσάλευτῇ ἀπομένει,
Κι' ἀμίλητῇ, γαληνεμένη,
Ὁ ἥλιος τὴ χρυσοφωτίζει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΦΙΛΑΙ Κ' ἓΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,



ἈΡΕΥΡΕΘΗΝ προχθὲς εἰς μίαν σκηνήν, ἡ ὁποία μ' ἐνέβαλεν εἰς μεγάλον θαυμασμόν καὶ εἰς πολλὰς σκέψεις. Ἦτο εἰς τὸ τράμ τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους. Ἐκαθήμεν ἀπέναντι μιᾶς σεβασμίας διοπτροφόρου, ἡ ὁποία ἐφαίνετο διδασκάλισσα, καὶ ἡ ὁποία περιεστοιχίζετο ἀπὸ δύο κοράσια, δεκατεσσάρων ἔως δεκαπέντε ἐτῶν. Εἰς τὴν ἀγκαλίαν τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ἀνεπαύετο ἓνας μαῦρος σκύλος, μικρόσωμος καὶ τέσον κωμικῶς δυσειδής, ὥστε ἂν δὲν ἦτο ἐκτάκτως καθαρὸς καὶ περιποιημένος, καὶ ἂν δὲν ἐφοροῦσεν ἓνα κομψότατον περιλαίμιον, θάμπούσα πολὺ ποὺ τὸν ἐδῆλα εἰς τὴν ἀγκαλίαν κορασίου, τὸ ὁποῖον καὶ πολὺ εὐμορφον ἦτο, καὶ ἀκαλαίσθητον δὲν ἐφαίνετο. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸ ἀσχημότατον ζῷον μοῦ ὑπενθύμιζε μίαν γαλλικὴν παροιμίαν ποὺ λέγει: «Ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς ἐκεῖνὸν ποὺ ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ ἐκεῖνὸν ποὺ ἔχει.» (Quand on n'a pas ce qu'on aime on aime ce qu'on a.) Θάμου εἰπῆτε: Ὁ ἀσχημὸς ἐκεῖνος σκύλος δὲν ἡμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἔξοχα προτερήματα; Τί νὰ σας εἰπῶ! Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ σκύλοι ἔχουν ἔξοχα προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἐνστικτον καὶ ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν, καὶ ὅτι τὸ κοράσιον ἐκεῖνο ἡμποροῦσε κάλλιστα νὰ γαπᾷ ἓνα σκύλον εὐμορφώτερον, ἂν... ἐτύχαινε νὰ τον ἔχῃ.

Ὁ ἀσχημὸς σκύλος ὠνομάζετο Μπόμπ. Τὸ ἦκουσα ἐπανειλημμένως τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιβίβάσεως καὶ τῆς τοποθετήσεως, ὅταν ἔγινεν ἀρκετὴ φασαρία. Διότι τὸ κοράσιον ἐπρόσεχε πάρα πολὺ τὸ ζῷον τοῦ, καὶ ἤθελε νὰ εὗρῃ θέσιν ποὺ νὰ μὴν ἐνοχλῇται ἀπὸ κανένα ἐπιβάτην, καὶ ἦτο ἀνήσυχον διαρκῶς, κ' εὐγλωττον καὶ θορυβώδες, καὶ δὲν ἤσυχασε παρ' ἀφοῦ καὶ ὁ σκύλος ἡσύχασεν εἰς τὴν ἀγκαλίαν τῆς. Εἶχε καθήσῃ ἀκρη-ἀκρη, πλησίον τῆς θύρας. Μετ' ὀλίγον τὴν ἠνοῖξεν ὁ υπάλληλος, διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ εἰσιτήρια. Ἀλλ' ἡ οὐρὰ τοῦ σκύλου ἀκουμποῦσεν εἰς τὸ θορόφυλλον καὶ διεστρεψε τὸν κίνδυνον νὰ μαγκωθῇ, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐτύχε νάντιληφθῇ τὸ ἄλλο κοράσιον. Κ' ἐφώνησεν ἀμέσως πρὸς τὴν φίλην του: — Πρόσεξτε τὸ σ κ υ λ ῖ σου!

Ἡ κυρία τοῦ Μπόμπ ἀνέπηδῃσεν ἐντρομος καὶ τὸν ἐτράβηξεν. Ἀλλὰ συγχρόνως τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαβεν ἐκφρασιν βαρυτάτης δυσαρρεσκείας, ἔρριψεν ἀγριον βλέμμα πρὸς τὴν φίλην τῆς, καὶ μὲ φωνήν, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἤρριψε νὰ λέγῃ: — Το σκυλί σου!... Τὸ ἄλλο κοράσιον ἐμεινεν ἐκπληκτον. Κάποτε, βλέπετε, ἐγκληματοῦμεν χωρὶς νὰ το καταλάβωμεν, καὶ ὅταν μᾶς ἀποκαλυφθῇ τὸ ἐγκλημα, πίπτομεν ἀπὸ τὰ σύννεφα. Κάτι τέτοιον συνέβαινε καὶ τώρα. Ἡ φίλη τῆς κυρίας τοῦ Μπόμπ εἶχεν ἀπολύστατα τὴν ιδέαν ὅτι ἔσωζε τὴν οὐρὰν τοῦ σκύλου ἀπὸ τὸ μάγκωμα τῆς θύρας, κ' ἐβλεπεν ἔξωθεν ὅτι ἡμάρτησεν εἰς τὸ ὁμοούσιον, διότι ὠνόμασε τὸ σκυλί... σκυλί. Πολὺ δικαιολογημένη λοιπὸν καὶ ἡ ἐκπληξίς τῆς καὶ ἡ ἀσάφεια τῆς!

Ἡ διδασκάλισσα ἐπλήρυνε σιωπηλῇ τὰ εἰσιτήρια, καὶ ἡ κυρία τοῦ Μπόμπ ἐξηκολούθει: — Ἀκοῦς ἐκεῖ!... σκυλί ὁ Μπόμπης μου! ὁ Μπόμπης μου!... Αὐτὸ δὲν το ἐπερίμενα ἀπὸ σένα, Σοφία!... Δὲν το ἤθελα, Λίτσα μου... ἐψιθύρισε ἡ δυστυχὴς Σοφία. Ἀπὸ τὸ φόβο μου μὴν τὸν κτυπήσῃ ἡ πόρτα... Τὸν εἶπες σκυλί... ὠρεὰ! ὑπέλαβεν ἡ Λίτσα. Καλλίτερα νὰ τον ἐκτυποῦσεν ἡ πόρτα παρὰ νὰ κούσω νὰ μοῦ τον ποῦν ἔτσι... Οὐφ! εἶσαι ὑπερβολικὴ, καίμην Λίτσα! εἶπεν ἡ Σοφία, ἡ ὁποία ἤρριψε νὰ περάξεται.

Καθόλου ὑπερβολικὴ! Ὁ Μπόμπ εἶνε Μπόμπ... Εἶνε ὅμως καὶ σκυλί, εἶπε μὲ κάποιον πείσμα ἡ Σοφία.

Καὶ πῶς εἶνε; Ὅριστ' ἐκεῖ! Καὶ σὺ εἶσαι κορίτσι, ἀλλὰ βέβαια θὰ ἐθύμονες ἂν σ' ἔλεγα ἐγὼ κορίτσι.

Καθόλου! εἰς τὸ σπῆτι μὲ λέγουσ κορίτσι... Ἐπειτα, δὲν εἴμεθα τὸ ἴδιο, μοῦ φαίνεται, ἐγὼ καὶ ὁ Μπόμπ!

Δὲν ξέρω ἂν εἴσθε τὸ ἴδιο, ἀπήντησεν ἡ Λίτσα· ξέρω μόνον ὅτι ὁ Μπόμπ εἶνε καλλίτερος ἀπὸ ἄνθρωπον!

Ἡ διδασκάλισσα ἤρριψε νὰ σκουνητᾷ μὲ τρόπον τὴν Λίτσαν διὰ νὰ σωπάσῃ... Ἐντροπή, πρὸς Θεοῦ! Ἦσαν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι μέσα εἰς τὸ τράμ!... Καὶ ἡ Λίτσα, ἡ ὁποία εἶχε καλὴν ἀνατροφὴν, ἀλλὰ παρεφέρθη μόνον ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν τῆς ἀγάπην πρὸς τὸν σκύλον, συνηθάνθη τὸ ἄτοπον καὶ ἀπεφάσισε νὰ σιωπήσῃ, θωπεύουσα ἐμφαντικῶς τὸν ἀδίκην μὲνον Μπόμπ καὶ βλέπουσα ἔξω πρὸς τὸν δρόμον... Ἡ ἀγανάκτησις τῆς δὲν εἶχε κοπάσῃ. Τὸ ἐφυστοῦσε καὶ δὲν ἐκρούνε, κατὰ τὸ κοινὸς λεγόμενον. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σοφία δὲν ἐφαίνετο ὀλιγώτερον περαγμένη. Αὐτὴ ἡ ἐξαφνικὴ συσχέτισις τοῦ ἐκτουτῆς μ' ἓνα σκύλον ἐκ μέρους τῆς φίλης τῆς, δὲν ἦτο πρᾶγμα ποὺ νὰ τὴν ἐνθουσιάζῃ. Κ' ἐπεφυλάσσετο βέβαια νὰ παρ-

χρὸν βλέμμα πρὸς τὴν φίλην τῆς, καὶ μὲ φωνήν, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἤρριψε νὰ λέγῃ: — Το σκυλί σου!... Τὸ ἄλλο κοράσιον ἐμεινεν ἐκπληκτον.

Κάποτε, βλέπετε, ἐγκληματοῦμεν χωρὶς νὰ το καταλάβωμεν, καὶ ὅταν μᾶς ἀποκαλυφθῇ τὸ ἐγκλημα, πίπτομεν ἀπὸ τὰ σύννεφα. Κάτι τέτοιον συνέβαινε καὶ τώρα. Ἡ φίλη τῆς κυρίας τοῦ Μπόμπ εἶχεν ἀπολύστατα τὴν ιδέαν ὅτι ἔσωζε τὴν οὐρὰν τοῦ σκύλου ἀπὸ τὸ μάγκωμα τῆς θύρας, κ' ἐβλεπεν ἔξωθεν ὅτι ἡμάρτησεν εἰς τὸ ὁμοούσιον, διότι ὠνόμασε τὸ σκυλί... σκυλί. Πολὺ δικαιολογημένη λοιπὸν καὶ ἡ ἐκπληξίς τῆς καὶ ἡ ἀσάφεια τῆς!

Ἡ διδασκάλισσα ἐπλήρυνε σιωπηλῇ τὰ εἰσιτήρια, καὶ ἡ κυρία τοῦ Μπόμπ ἐξηκολούθει: — Ἀκοῦς ἐκεῖ!... σκυλί ὁ Μπόμπης μου! ὁ Μπόμπης μου!... Αὐτὸ δὲν το ἐπερίμενα ἀπὸ σένα, Σοφία!... Δὲν το ἤθελα, Λίτσα μου... ἐψιθύρισε ἡ δυστυχὴς Σοφία. Ἀπὸ τὸ φόβο μου μὴν τὸν κτυπήσῃ ἡ πόρτα... Τὸν εἶπες σκυλί... ὠρεὰ! ὑπέλαβεν ἡ Λίτσα. Καλλίτερα νὰ τον ἐκτυποῦσεν ἡ πόρτα παρὰ νὰ κούσω νὰ μοῦ τον ποῦν ἔτσι... Οὐφ! εἶσαι ὑπερβολικὴ, καίμην Λίτσα! εἶπεν ἡ Σοφία, ἡ ὁποία ἤρριψε νὰ περάξεται.

Καθόλου ὑπερβολικὴ! Ὁ Μπόμπ εἶνε Μπόμπ... Εἶνε ὅμως καὶ σκυλί, εἶπε μὲ κάποιον πείσμα ἡ Σοφία.

Καὶ πῶς εἶνε; Ὅριστ' ἐκεῖ! Καὶ σὺ εἶσαι κορίτσι, ἀλλὰ βέβαια θὰ ἐθύμονες ἂν σ' ἔλεγα ἐγὼ κορίτσι.

Καθόλου! εἰς τὸ σπῆτι μὲ λέγουσ κορίτσι... Ἐπειτα, δὲν εἴμεθα τὸ ἴδιο, μοῦ φαίνεται, ἐγὼ καὶ ὁ Μπόμπ!

Δὲν ξέρω ἂν εἴσθε τὸ ἴδιο, ἀπήντησεν ἡ Λίτσα· ξέρω μόνον ὅτι ὁ Μπόμπ εἶνε καλλίτερος ἀπὸ ἄνθρωπον!

Ἡ διδασκάλισσα ἤρριψε νὰ σκουνητᾷ μὲ τρόπον τὴν Λίτσαν διὰ νὰ σωπάσῃ... Ἐντροπή, πρὸς Θεοῦ! Ἦσαν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι μέσα εἰς τὸ τράμ!... Καὶ ἡ Λίτσα, ἡ ὁποία εἶχε καλὴν ἀνατροφὴν, ἀλλὰ παρεφέρθη μόνον ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν τῆς ἀγάπην πρὸς τὸν σκύλον, συνηθάνθη τὸ ἄτοπον καὶ ἀπεφάσισε νὰ σιωπήσῃ, θωπεύουσα ἐμφαντικῶς τὸν ἀδίκην μὲνον Μπόμπ καὶ βλέπουσα ἔξω πρὸς τὸν δρόμον... Ἡ ἀγανάκτησις τῆς δὲν εἶχε κοπάσῃ. Τὸ ἐφυστοῦσε καὶ δὲν ἐκρούνε, κατὰ τὸ κοινὸς λεγόμενον. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σοφία δὲν ἐφαίνετο ὀλιγώτερον περαγμένη. Αὐτὴ ἡ ἐξαφνικὴ συσχέτισις τοῦ ἐκτουτῆς μ' ἓνα σκύλον ἐκ μέρους τῆς φίλης τῆς, δὲν ἦτο πρᾶγμα ποὺ νὰ τὴν ἐνθουσιάζῃ. Κ' ἐπεφυλάσσετο βέβαια νὰ παρ-

χρὸν βλέμμα πρὸς τὴν φίλην τῆς, καὶ μὲ φωνήν, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἤρριψε νὰ λέγῃ: — Το σκυλί σου!... Τὸ ἄλλο κοράσιον ἐμεινεν ἐκπληκτον.

Κάποτε, βλέπετε, ἐγκληματοῦμεν χωρὶς νὰ το καταλάβωμεν, καὶ ὅταν μᾶς ἀποκαλυφθῇ τὸ ἐγκλημα, πίπτομεν ἀπὸ τὰ σύννεφα. Κάτι τέτοιον συνέβαινε καὶ τώρα. Ἡ φίλη τῆς κυρίας τοῦ Μπόμπ εἶχεν ἀπολύστατα τὴν ιδέαν ὅτι ἔσωζε τὴν οὐρὰν τοῦ σκύλου ἀπὸ τὸ μάγκωμα τῆς θύρας, κ' ἐβλεπεν ἔξωθεν ὅτι ἡμάρτησεν εἰς τὸ ὁμοούσιον, διότι ὠνόμασε τὸ σκυλί... σκυλί. Πολὺ δικαιολογημένη λοιπὸν καὶ ἡ ἐκπληξίς τῆς καὶ ἡ ἀσάφεια τῆς!

Ἡ διδασκάλισσα ἐπλήρυνε σιωπηλῇ τὰ εἰσιτήρια, καὶ ἡ κυρία τοῦ Μπόμπ ἐξηκολούθει: — Ἀκοῦς ἐκεῖ!... σκυλί ὁ Μπόμπης μου! ὁ Μπόμπης μου!... Αὐτὸ δὲν το ἐπερίμενα ἀπὸ σένα, Σοφία!... Δὲν το ἤθελα, Λίτσα μου... ἐψιθύρισε ἡ δυστυχὴς Σοφία. Ἀπὸ τὸ φόβο μου μὴν τὸν κτυπήσῃ ἡ πόρτα... Τὸν εἶπες σκυλί... ὠρεὰ! ὑπέλαβεν ἡ Λίτσα. Καλλίτερα νὰ τον ἐκτυποῦσεν ἡ πόρτα παρὰ νὰ κούσω νὰ μοῦ τον ποῦν ἔτσι... Οὐφ! εἶσαι ὑπερβολικὴ, καίμην Λίτσα! εἶπεν ἡ Σοφία, ἡ ὁποία ἤρριψε νὰ περάξεται.

Καθόλου ὑπερβολικὴ! Ὁ Μπόμπ εἶνε Μπόμπ... Εἶνε ὅμως καὶ σκυλί, εἶπε μὲ κάποιον πείσμα ἡ Σοφία.

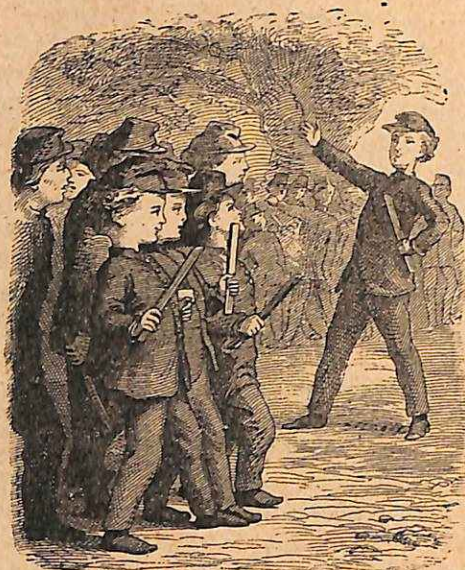
Καὶ πῶς εἶνε; Ὅριστ' ἐκεῖ! Καὶ σὺ εἶσαι κορίτσι, ἀλλὰ βέβαια θὰ ἐθύμονες ἂν σ' ἔλεγα ἐγὼ κορίτσι.

Καθόλου! εἰς τὸ σπῆτι μὲ λέγουσ κορίτσι... Ἐπειτα, δὲν εἴμεθα τὸ ἴδιο, μοῦ φαίνεται, ἐγὼ καὶ ὁ Μπόμπ!

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΔ'.



Τελοςπάντων ! Δόξα σοι ο Θεός ! Η κλίσις του Τάκη και του Τοτού εφανερώθη : Θά γίνουν στρατιωτικοί. Ίσως ή στολή του Λυκείου τους έκαμε νά το έννοήσουν, ότι είχαν ι δισαιτέραν αγάπην διά τὸ στάδιον τῶν ὄπλων !

Τώρα, με κάμποσους συμμαθητάς των ποῦ είχαν τὴν ἴδια κλίσι καὶ τὴν ἴδια γνώμη, ἔκαμαν ἓνα μικρὸ στρατευματάκι, καὶ τίς ἡμέρες ποῦ δὲν ἔχουν μάθημα, μαζεύονται εἰς τὸν κή

πον καὶ γυμνάζονται. Κάμνουν πορείες, ἐλιγμούς καὶ ψευτοπολέμους. Σήμερα ὁ Τάκης εἶνε λοχαγὸς καὶ ὁ Τοτός ὑπολοχαγός· αὔριον τὸ ἐναντίον, ὁ Τοτός λοχαγὸς καὶ ὁ Τάκης ὑπολοχαγός. Ἐτοι δὲν μολόνουν ποτέ. Καὶ βέβαια ἡ ἐξοδελφούλα των Διλικά θά ὑπερηφανεύετο πολὺ ἂν ἔδλεπε με ζῆλον καὶ με τὶ ένθουσιασμόν κάμνουν καὶ οἱ δύο τὴν ὑπηρεσίαν των.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἡ Τρικυμία. — Ἀνθρωπος εἰς τὴν θάλασαν. — Τὸ ἀνδραγαθίον τοῦ Ἀνδρίκου. — Ἀφίξις εἰς Ρίον Ἰανέτρον. — Ὁ Κύριος Βιλλιέρ.

Μετ' ὀλίγων ἡ θύελλα ἐξέσπασε με ὅλην τὴν τὴν λύσαν. Τρικυμία φοβερά. Τὸ πλοῖον ἐχορσπηδοῦσεν ἐπάνω εἰς τὰ κύματα καὶ κάθε φορὰν ποῦ τὸ ἐκτυποῦσεν ὁ σάλος, τὸ τοιμοῦκε τῆς πρώρας ἐδυθίζετο εἰς τὸ νερόν.

Μόνον οἱ γυμνασμένοι ναῦται ἤμποροῦσαν νὰ στέκωνται ἐπάνω· οἱ ἄλλοι ὅλοι ἐμεναν εἰς τὴν καμπίαν. Ἐν τούτοις ὁ κ. Βιλλιέρ ἠθέλησε νὰ μείνῃ εἰς τὸ κατὰστρωμα. Εἰς τὴν πρύμνην ὑπάρχει πάντοτε τὸ λεγόμενον κ. ἄ. σ. α. ρ. ο. ν. (ἐπίστερον), δηλαδὴ ἓνα σπιτάκι· ξύλινον, ἐγειρόμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ καθ᾽ αὐτὸ κατὰστρωμα, καὶ σκεπασμένον με ἓν ἄλλο κατὰστρωμα, τὸ ὅποιον τοῦ χρησιμεύει καὶ ὡς στέγη καὶ ὡς ταράτσα. Εἰς τὸ δεύτερον αὐτὸ κατὰστρωμα εἶνε τοποθετημένον τὸ πηδάλιον.

Τὴν στιγμήν ποῦ τὸ πλοῖον ἐσηκώνετο σχεδὸν ὀρθιον διὰ νὰ περάσῃ τὴν κορυφὴν ἐνὸς πελωρίου κύματος, ἔφθασεν ἐν ἄλλο κύμα κ' ἐσάρωσεν ὅ,τι εὑρίσκετο

ἐπάνω εἰς τὸ κάστρον, ἐκτὸς τοῦ τιμονιέρη, ὁ ὅποιος ἦτο βασταγμένος καλὰ ἀπὸ τὸν τροχὸν του.

Ὁ κ. Βιλλιέρ, παρασυρθεὶς ἀπὸ τὸ μαυισμένον κύμα, ἐξηρνήσθη.

— Ἀνθρωπος εἰς τὴν θάλασαν ! ἐφώναξεν ὁ τιμονιέρης. — Δυὸ ἄνθρωποι εἰς τὴν θάλασαν ! προσέθεσεν ἀμέσως.

Ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ἦτο ὁ φίλος μας Ἀνδρίκος. Τὴν στιγμήν ποῦ ἐσάρωνετο ἀπὸ τὸ κύμα ὁ κ. Βιλλιέρ, τὸ ναυτοπούλο ἐκρατεῦσεν ἓνα σχοινὶ καὶ τὸ ἐπήγαγεν τρέχωντας εἰς τὴν τιμονιέρην, ποῦ τὸ ἐζήτησε διὰ νὰ στερεώσῃ τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου.

Μ' ἐτοιμότητα πνεύματος, ποῦ δὲν θά τὴν ἐπείρμενε κανεὶς ἀπὸ παιδὶ τῆς ἡλικίας του, ὁ Ἀνδρίκος ἔδωκε τὴν μίαν ἄκρην τοῦ σχοινοῦ εἰς τὸν τιμονιέρην, ἔπειτα, ἐξακολουθῶν νὰ κρατῇ τὴν ἄλλην, ἔπρεσεν ἀπορασιτικῶς εἰς τὴν θάλασαν, πρὶν προφθάσῃ ὁ ναυτὴς νὰ τὸν κρατήσῃ.

Μολονότι ὁ Ἀνδρίκος, μεγαλωμένος εἰς παραθαλάσσιον, ἐκολομβοῦσε· σὰν ψάρι, ἡ ἀπόπειρά του δὲν ἦτο ὀλιγόωτον ἐπικίνδυνον. Ἀλλὰ τὸ καλὸ παιδὶ δὲν εἶχεν ἀκούσῃ παρὰ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν κ. Βιλλιέρ...

Ὁ Θεὸς ἠθέλησε χωρὶς ἄλλο νὰ τὸν ἀνταμείψῃ. Δὲν εἶνε θαῦμα ἀληθινόν, ποῦ εὐρέθη ἀμέσως πλησίον ἐκείνου ποῦ ἠθέλε νὰ σώσῃ ; Μολοντούτο, ἀρκετὰ ἐκπίασε διὰ νὰ τὸν φθάσῃ· τὰ κύματα τοῦτον ἐκρυβαν κάθε τόσο, καὶ ἀπεμάκρυναν τὸν ἓνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐπιτέλους εὐρέθησαν σιμὰ μίαν στιγμήν, καὶ κατάρθωσαν νὰ πιάσουν μαζί ἐν ἀπὸ τὰ σ. α. β. ι. α. ποῦ τοὺς ἔρριψαν ἀπὸ τὸ πλοῖον. Χάρις εἰς τὸ σχοινί, τὸ ὅποιον δὲν εἶχεν ἀφίσῃ ὁ Ἀνδρίκος, τοὺς ἐτράβηξαν ὡς τὴν πρύμνην καὶ τοὺς ἔρριψαν καὶ ἄλλα σχοινιά. Νέον κύμα, με ἔλας των τὰς προσπάθειάς, τοὺς ἐξαναπῆρε καὶ τοὺς ἐξέμακρυνεν. Ἀλλὰ τοὺς ἐτράβηξαν πάλιν καὶ κατάρθωσαν νὰ τοὺς ἀνεβάσουν εἰς τὸ κατὰστρωμα. Ὁ Ἀνδρίκος εἶχε λιποθυμήσῃ. Ἀλλὰ τὸ σχοινὶ τὸ ἐκρατοῦσεν ἀκόμα τόσο δυνάτῃ, ὥστε με πολὺν κόπον τοῦ τὸ ἐβγάλαν ἀπὸ τὸ σφικτοκλεισμένον τοῦ χέρι.

Ὅταν συνῆλθεν, ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια ὅλων τοῦ πληρώματος. Ὁ Τζανῆς καὶ ὁ Λάζαρος τὸν ἐφίλησαν. Ὁ μπάρμπα - Ξυδάτος ἐψύθρισε σηκόνων τοὺς ὤμους : — Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου ! ὅταν σ' ἔδλεπα νὰ τρώς τὴ ζάχαρι, ἐκεῖ πέρα στὴ Χάβρη δὲν ἐπίστευα πῶς θά εἴσαι τόσο γενναῖος !

Ὁ καλὸς ναυτὴς δὲν ἤμποροῦσεν ἀκόμη νὰ χανεύσῃ ἐκείνην τὴν ζάχαριν ! Ὁ ἡρώϊσμός του Ἀνδρίκου ἐσημειώθη εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοῖου, καὶ ὁ πλοίαρχος τὸν συνεχάρη θερμῶς. Ὅσον διὰ τὸν κ. Βιλλιέρ, ὁ ὅποιος εἰς ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ κινδύνου εἶχε δεῖξῃ θαυμαστὴν ψυχραιμίαν, τὴν ἔχασε μόνον τὴν στιγμήν ποῦ ἐσφίξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ παιδίον, εἰς τὸ ὅποιον ἐχρεωστοῦσε τὴν ζωὴν του.

Ἐπειδὴ ἡ τρικυμία δὲν εἶχε παύσῃ, ὁ Ἀνδρίκος ἐξέφυγε τὸς εὐχαριστίας τοῦ κ. Βιλλιέρ, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν πρώραν, εἰ ναῦται τὸν ὑπεδέχθησαν με χειροκροτήματα. — Ἀνδρίκο, παιδί μου, εἶπεν ὁ Φλατάκ, ὁ ὅποιος εἰς καμμίαν περίστασιν δὲν ἄφινε τάστεϊα του· σ' ἐδιορίζω συνταγματάρχην τῶν Ἐφίπων Κολυμητῶν, καὶ σοῦ ἀπονέμω τὸ μετάλλιον τῆς ἀνδρείας.

Καὶ προσεποιήθη ὅτι κρεμᾷ εἰς τὸ στήθος τοῦ Ἀνδρίκου ἓνα σκέπασμα κατὰσχράς· ἀλλὰ συγχρόνως ἐσφίξε με τὴν καρδίαν του τὸ χέρι τοῦ μικροῦ μούτσου.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐνὸς ναυτικοῦ χειρισμοῦ ἀνάγκασε τοὺς ναῦτας νὰ σκορπισθοῦν. Μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ τρικυμία ἐκόπασε. Τελοςπάντων ! Ἐμποροῦσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των διὰ νὰ

ὑπάγουν ἐκεῖ ὅπου ἤθελαν, ἐνῶ ἔως τώρα ἐπήγαγιναν ὅπου ἤθελεν ὁ ἄνεμος.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ κ. Βιλλιέρ ἐπεριπάτησε πολλὴν ὥραν μαζί με τὸν πλοίαρχον ἐπὶ τοῦ κατὰστρώματος. Συνωμιλοῦσαν με κάποιαν ζωηρότητα. Ὁ τιμονιέρης, ποῦ ἔπρενε μερικὰς λέξεις ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των κάθε φορὰν ποῦ ἔφθαναν σιμὰ του, διηγῆθη ἐτι ἐπρόφρασαν πολλὰκις τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρίκου.

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα ποῦ ἐνόησεν, ὑπέθετεν ὅτι ὁ κ. Βιλλιέρ ὑπέβαλε κάποιον σχέδιον περὶ τοῦ μικροῦ μούτσου, καὶ ὅτι ὁ πλοίαρχος τὸν ἐσυμβούλευε νὰ τὸ ἀναβάλῃ ἢ νὰ τὸ τροποποιήσῃ.

— Ἀφήστε τὸν πρῶτα νὰ μάθῃ, ἔλεγεν ὁ κ. Ταγυ· ἀργότερα, θά σὰς γνωρίσῃ χάριν διὰ τὴν ἀναβολήν.

Περὶ τίνος ἐπρόκειτο ; Ὁ τιμονιέρης δὲν το ἤξευρε, διὰ νὰ τὸ εἰπῇ εἰς τὸν Τζανῆν.

Με ὅλα του τὰ προτερήματα, ὁ Ἀνδρίκος δὲν ἦτο τέλειος. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν του, θά ἐμεθοῦσαν ἀπὸ τόσοις ἐπαίνους. Ὁ Ἀνδρίκος ἐνόμισεν ἐτι ἐγίνε διαμιάς πρόσωπον σημαντικόν, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ πέρνῃ ἀπάνω του, νὰ καμαρώνῃ.

Παρόμοιαι πράξεις ἡρώϊσμου καὶ αὐταπαρνήσεως εἶνε συχνόταται εἰς τὴν θαλασσίνην ζωὴν καὶ δὲν ὀμιλοῦν δι' αὐτάς πολὺν καιρόν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, μολονότι δὲν εἶχε λησμονηθῇ ἡ ἀνδρεία τοῦ Ἀνδρίκου καὶ μολονότι τὸν ἐμεταχειρίζοντο καλλίτερα ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, δὲν τοῦ ὀμιλοῦσαν πλέον διὰ τὸ ἀνδραγαθίον του. Τότε ὁ Ἀνδρίκος ὀμίλησε μόνος του, — ἄρχισε δηλαδὴ νὰ περῖαυτολογῇ. Τὰς δύο πρώτας φορὰς, τὸ πρᾶγμα ἐπέρασεν ἀπαράτηρητον. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ὁ μπάρμπα - Ξυδάτος με τὸ τραχὺ του ὕψος, τοῦ εἶπε :

— Γιά ξεσκότηξέ μας τώρα καὶ σὺ με τὰς ἀνδραγαθίας σου ! Ἐτσι παινεύονται οἱ ἄνθρωποι ; Ἐλα ! δρόμο !

Βλέπων τὸν Ἀνδρίκον ποῦ ἐφευγε κατεντροπισμένος, ὁ Φλατάκ τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἐλα ἐδῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπε με τόσῃν εὐγένειαν ὁ κύριος Ξυδάτος, εἶπε χαιρετῶν εἰρωνικῶς τὸν γέρω-ναῦτην. Ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμες τὲς προάλλες εἶνε βέβαια καλὸ, προπάντων γιὰ παιδὶ σὰν καὶ σ' ἐνα· ἀλλὰ μιλεῖς ἐλοένα γι' αὐτὸ καὶ δὲν κάνει. Νά, κύταξέ γύρω σου καθένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἔχει κάμῃ στὴ ζωὴ του μιὰ τέτοια ἀνδραγαθία, καὶ μερικὸι μάλιστα πολλὰς. Τοὺς ἄκουσε ὅμως νὰ μιλήσουν ποτὲ γι' αὐτὲς ; Ὅταν σ' ἐπαίνου, ἄκουε τοὺς ἐπαίνους· ἀλλὰ ποτὲ μὴν πᾶς γυρεύωντας.

— Ὅταν εἶνε κανεὶς καλός, δὲν το

καυχᾶται· ἐκατάλαβε ; προσέθεσεν ὁ Τζανῆς.

— Νά, Τζανῆ, ἐψιθύρισεν ὁ Ἀνδρίκος.

— Πάρε παράδειγμα ἐμένα, ἀνέκραξεν ὁ Λάζαρος· μιὰ φορὰ, νύκτα σκοτάδι, ἔσωσα ἓνα λεωφορεῖο με δώδεκα θέσεις καὶ πέντε ἄλογα, ποῦ ἐμδῆκε με καλπασμὸ· στὴν κοιλίαν μῆς φάλαινας, με τοὺς εἰκοσιτέρας ἐπιβάτας ποῦ εἶχε, καὶ με τρεῖς γάτες, ποῦ οἱ δύο ἦταν σκυλιά. Ἐ, μάκουσις ποτὲ νὰ τὸ καυχῇθῃ ;

— Καὶ πῶς το ἔσωσες ; ἠρώτησεν ὁ Τζανῆς.

— Νά· ἔδεσα ἓνα καλαμάρι· ἐστὶ τιμὴν τοῦ ἀρμαξιοῦ· ἐτύλιξα τὴν ἄλλη ἄκρην σὲ μιὰ σφαῖρα, με τὴ σφαῖρα ἐγέμισα ἓνα κανόνι, καὶ εἰς τὸ κανόνι ἔβαλα φωτιά. Καθὼς ἐφυγεν ἡ σφαῖρα, ἐτράβηξε τὸ ἀμάξι, τὰ δώδεκα ἄλογα, τοὺς σαράντα ἐπιβάτας καὶ τοὺς τρεῖς ἐλέφαντας.

— Μὰ δὲν εἶπες τρεῖς γάτες ;

— Νά ! ἀλλὰ ἐστὶν κοιλία τῆς φάλαινας ἤσαν τότες ποτιτικούς, ποῦ ἐχόνδριναν σὰν ἐλέφαντες !

Ἐν ᾧ ὁ Φαφλατάκ διηγέτο τὰ ἀστεϊά του με τὸ σοβαρώτερον ὕψος, οἱ ναῦται ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλια. Μαζὶ των ἐγέλασε καὶ ὁ Ἀνδρίκος. Ὁ ὅπως δὴποτε ὠρελήθη ἀπὸ τὴν συμβουλὴν τοῦ ναύτου, καὶ με τὴν μετριοφροσύνην του ἐκέρδισε πάλιν τὴν αγάπην τοῦ πληρώματος.

Ὁ κ. Βιλλιέρ ἐφρόντιζε τώρα διπλάσι διὰ τὸν προστατευόμενόν του. Παρεκάλει τὸν πλοίαρχον νὰ του ἀφίγῃ ὀλίγας ὥρας ἐλευθερίας κάθε βράδυ, διὰ νὰ μελετᾷ. Τοῦ ἔδωκε βιβλία, τὸν ἐρωτοῦσε γιὰ ὅσα ἐδιδάζε, τοῦ ὀμιλοῦσεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀπυτύσσεται ὁ νοῦς του, καὶ τὸν ἐδίδασκεν ἀπ' ὅλα, προπάντων ὅμως μαθηματικά.

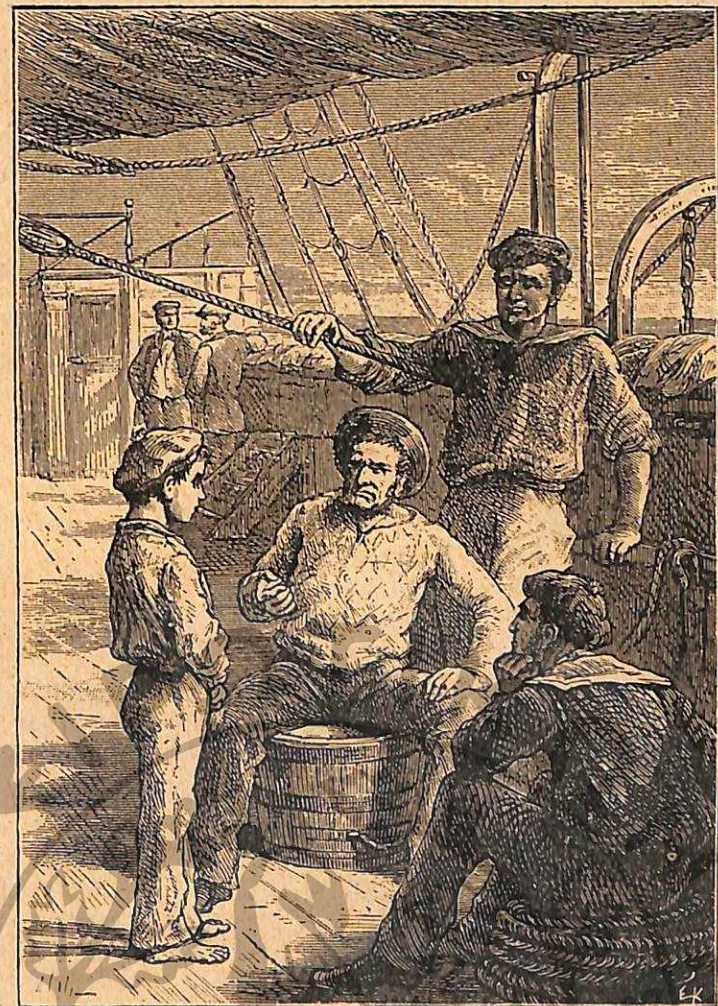
Μετὰ ταξιδιον δύο μηνῶν, ὁ Ζάνα - Μπαρτ ἐφθασεν εἰς τὸ Ρίον - Ἰανέτρον.

Τὸ Ρίον - Ἰανέτρον, πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας, εἶνε πόλις με 200,000 κατοίκους. Ὁ πληθυσμὸς τῆς ἀποτελεῖ-

ται ἀπὸ λευκοῦς, ἀπὸ μιγάδας, ἀπὸ μαύρους καὶ ἀπὸ Ἰνδοῦς. Οἱ τελευταῖοι αὐτοί, ὀλιγάριθμοι τώρα καὶ εἰς ἐλκεῖν ἡν κατάστασιν, εἶνε ἀπόγονοι τῶν πρώτων κατοίκων τῆς χώρας. Ὑπὸ λογιζέται εἰς δύο ἔως τρία ἑκατομμύρια ὁ ἀριθμὸς τῶν μαύρων δούλων.

Ἡ σωματεμπορία, (ἡ πώλησις ἀνθρώπων), εἶνε σήμερον ἀπηγορευμένη ἀπὸ τοὺς νόμους· ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη ἐγίνετο κρυφά. Τί αἰσχρὸς καὶ διὰ τοὺς πωλοῦντας καὶ διὰ τοὺς ἀγοράζοντας !

Ἡ γλῶσσα τοῦ τόπου εἶνε ἡ πορτο-



* Γι' ἐσκότηξέ μας τώρα καὶ σὺ... (Σελ. 117, στήλ. α'.)

γαλική. Ἀλλ' οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς λευκοῦς, ὀμιλοῦν καὶ ἀγγλικά καὶ γαλλικά. Σχεδὸν ὅλοι εἶνε καθολικοί.

Τὸ Ρίον - Ἰανέτρον κεῖται εἰς τὴν εἰσοδὸν ἐνὸς ὠραίου κόλπου, καὶ τριγυρίζεται ἀπὸ βουνὰ γραφικώτατα. Αἱ οἰκίαι εἶνε χαμηλαί, μονόροφοι, (μ' ἓνα μόνον πάτωμα,) κτισμέναι κατὰ τὸν ἐυρωπαϊκὸν τρόπον ἀλλ' ὄχι κομψαί. Ὁ λιμὴν εἶνε ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους τοῦ κόσμου. Ἡ πόλις εἶνε πολὺ ρυπαρά. Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν ὑπόνοιμοι, κάθε ῥαγδαία βροχὴ μεταβάλλει τοὺς δρόμους εἰς ποταμούς, ποῦ φυλακίζουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰ σπιτία των.

Ο κ. Βιλλιέρ έπρεπε νά κάμει πολλές καί διαφόρους μελέτας περί τῶν προϊόντων καί τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως τοῦ Ρίου-Ιαννίνου. Ἐνοίκισεν ἕνα σπίτι εἰς τόν κεντρικώτερον δρόμον, ὁποῖος ὀνομάζεται Ροῦ γ α Ν τ ι ρ σ ι τ α. Οἱ ναῦται δέν εἶχαν ἐργασίαν κ' ἔλαβαν τήν ἀδειαν ἀπό τόν πλοίαρχον νά πάρουν μαζί τῶν τῶν Ἀνδρῆκων, μέ τήν πρόσφασιν τάχα ὅτι τόν θέλουν διά θελήματα.

Ἡ πρώτη δουλειά τοῦ φίλου μας, μόλις ἀπεβίβασθη, ἦτο νά ὑπάγῃ μόνος του εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἕνα γράμμα διά τήν μητέρα του. Ἡ ἐπιστολή αὐτή ἦτο ἐλέγκηρος τόμος, τόν ὁποῖον ἔγραψεν ἀπό λίγο-λίγο κάθε βράδυ. Διηγείτο πῶς ἐπερνούσεν εἰς τὸ πλοῖον, πῶς ἐμελετοῦσε, πόσον καλῶς ἦτο πρὸς αὐτόν ὁ κ. Βιλλιέρ, ἔλεγε προπάντων τὸν μεγάλον πόθον ποῦ εἶχε νά ξαναῖδῃ τήν οἰκογενεάν του.

Εἰς τήν καλύβην, ἐννοεῖται, ὁ Ἀνδρῆκος ἦτο πάντοτε. τὸ αἰώνιον ἀντικείμενον κάθε συνομιλίας καί κάθε συλλογισμοῦ, ἦτο ἡ ἀνησυχία καί ἡ ἐλπίς τῆς μητέρας του καί τῶν ἀδελφῶν του. Τίποτε δέν συνέβαινε ποῦ νά μὴ τοὺς τὸν ἐνθυμῶν, ποῦ νά μὴ τὰς κάμῃ νά λυπηθοῦν διά τήν ἀπουσίαν του. Ὅταν ἡ Ριζαλία ἀγόραζε καινούργια παπούτσια, ἤθελε νά ἦτο ἐκεῖ ὁ Ἀνδρῆκος, διά νά τού τα δείξῃ. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσε δι' αὐτόν ἀκόμη καί εἰς τὸν Κεμπάν. Καί κάθε βράδυ, τὰ δύο κοράσια καί ἡ μητέρα τῶν ἑκαμνῶν τήν προσευχῆν ποῦ συνειθίσκει εἰς τὰ πράγματα τῆς Βρετάνης: «Θεέ μου, λῦτρωσε τὸ πλοῖον ποῦ τὸν ἔχει, ἀπὸ τὸν ἄνεμον καί ἀπὸ τὴν λύσαν τῶν κυμάτων. Λύτρωσε καί αὐτόν ἀπὸ κάθε κακόν, καί ἀξιώσε μας νά τὸν ξαναῖδῶμε μέ τὸ καλόν. Ἄν ὅμως εἴνε ἄλλο τὸ θέλημά σου, χάρισε εἰς ἡμᾶς καί εἰς ἐκείνον δύναμιν καί θάρρος.»

Ἡ Μαρούσα συνεμερίζετο ὅλους τοὺς πόθους, καί ὅλα τὰ ὀνειρά καί τὰς ἀνησυχίας τῆς οἰκογενείας. Καλὴ, ἐργατική, ἔξυπνη, εἶχε κατακτήσῃ τήν ἀγάπην τῶν κυρίων τῆς, οἱ ὁποῖοι τήν μετεχειρίζοντο καλλίτερα ἀπὸ κοινὴν ὑπηρέτριαν. Ὁ ἐφημέριος ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς κάμνῃ μᾶθημα, τώρα ἤξευρεν ἱερὰν ἱστορίαν, Κατήχησιν, ἐμάθαιναν ἀριθμητικὴν, καί τὰ βράδια τοῦ χειμῶνος αὐτὴ ἐδίδασκε δύνατα, διά νάκούῃ ἡ οἰκογένεια, συμμαζευμένη τριγύρω εἰς τὴν φωτιαν, τὰ βιβλία ποῦ τῆς ἐδίδεν ὁ καλὸς ἱερεὺς.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς, ὁ ἱερεὺς ἐγνωρίσθη καλλίτερα μέ τὴν οἰκογενεάν Μοράνδου. Συνάδουε τήν Μαρούσαν ὁ ἀντικείμενον νά ἰδῇ τὰς φίλας τῆς, κ' αἱ ἐπισκέψεις του ἐδίδαν πάντοτε θάρρος κ' ἐλπίδα εἰς τὴν Μαριάνναν.

Τὴν ἐσυμπαθοῦσε καί τὴν ἐλυπεῖτο πολὺ, ἐφρόντιζε κάπου-κάπου νά τῆς στέλλῃ ὀλίγον ζουμί καί ὀλίγον κρασί καλόν, ἐπειδὴ ἡ λύπη εἶχε θλάσῃ τὴν ὑγείαν τῆς. Τέλος ἐφρόντιζε διά τὰ παιδιὰ, διηγείτο ἱστορίας εἰς τὴν Ροζαλίαν, κ' ἐσυμβούλευε τὴν Διονυσίαν νά χρησιμοποιῇ τὸν ὀλίγον καιρὸν ποῦ εἶχεν ἐλεύθερον, διά νά γυμνάζεται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἡ μικρὰ εἶχε διδαχθῇ ὀλίγα, ἔπως καί ὁ ἀδελφός τῆς, ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τοῦ χωρίου. Ἄλλ' ἐπειδὴ δέν εὐκαιροῦσε νά ἐξακολουθῇ μαθήματα, κάποτε ὁ διδάσκαλος τὴν ἔπερνε μαζί του μιὰ-δύο ὥρες, διά νά τὴν βάζῃ νάναγινώσκῃ καὶ νὰ ἐρῶν ἡμεῖς τὸν διδόν.

Καί ὁ διδάσκαλος ἐπίσης, — ὁ κύριος Γεώργιος, — ἔγινεν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλούς φίλους τῆς οἰκογενείας. Πολὺ συχνὰ ὠμιλοῦσε διά τὸν ἀπέντα μαθητὴν του.

— Νὰ ἰδῇς, κυρά Μαριάννα, ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί θὰ προσδέσῃ. Ἐχει νοῦν καί καρδιά.

— Ὅσο γιὰ καρδιά, κύριε, ἔχει βέβαια, ἔλεγεν ἡ Μαριάννα. Εἶνε καλὸ παιδί, ὁ Θεὸς νά μὲν τοῦ φυλάγῃ.

Καί ὁ Θεὸς τῆς τοῦ ἐφύλαγε. . .

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhal]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

14

Περὶ τῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἡ κοιλία εἶνε τὸ κυριώτερον ὄργανον, διότι ὅλα τὰ ἄλλα ἐργάζονται δι' αὐτήν. Διὰ μερικὸς ὅμως δέν φαίνεται νὰ εἴνε τὸ κυριώτερον ὄργανον, διότι ὁμοιάζει. . . μέ γρανάσσαν.

Ὁ ἐγκέφαλος εἶνε τὸ πολυτιμώτερον, καί δι' αὐτὸ φυλάσσεται εἰς στερεὸν κοκκαλινόν κουτί. Ὁ ἐγκέφαλος τῆς γυναικὸς ὀνομάζεται παρεγκεφαλὶς.

Τὰ κάτω ἄκρα τοῦ σώματος ὀνομάζονται πόδες καί χρησιμεύουν διά νά περιπατῶμεν. Τὰ ἄνω ἄκρα ὀνομάζονται χεῖρες καί χρησιμεύουν διά νά ἐργάζωμεθα. Οἱ πῖθηκοι εἶνε τετράχειρες καί κατὰ συνέπειαν δέν περιπατοῦν. Οἱ ὀνυχοὶ εἶνε τετράποδες καί δέν ἐργάζονται.

Ἡ μύτη χρησιμεύει διά νά στηρίζωνται τὰ ματογυάλια. Ὅσοι βλέπουν καλά, τὴν χρησιμοποιοῦν μόνον διά τὴν ὁσφρησιν.

Ἡ καρδιά εἶνε παραδοξότατον ὄργανον. Ἐχόν τὴν ιδιότητα νά πάλῃ! Μόλις σταθῇ, ὁ ἀνθρώπος ἀποθνήσκει. Ἐν τούτοις ὑπῆρξαν πολλοὶ μακρόβιοι

ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δέν εἶχαν διδόν καρδίαν.

Ἡ χολὴ εἶνε ὑγρὸν, χρησιμεύον εἰς τὴν πέψιν. Ἡ ἀσθένεια τῆς χολῆς ὀνομάζεται χολέρα.

Μεταξὺ τῶν σπλάγχων καταλέγεται καί ὁ σπλὴν. Διὰ πολὺν καιρὸν, οἱ φυσιολόγοι δέν ἤξευραν εἰς τί χρησιμεύει. Μερικοὶ εἶπαν ὅτι χρησιμεύει διά νά φουσκῇ καί νά γίνωνται οἱ ἄνθρωποι σπληνικοί. Ἐπιτέλους τὸ ζήτημα ἐλύθη, ὅταν ἐγίνεν ἕνας ὥρατος Στοιχειόγραφος: Σ π λ ῆ ν - π λ ῆ ν.

Υπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν καί πρόσθετα ὄργανα: οἱ μουσικοὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰ ὄργανα ποῦ παίζουν, οἱ πολιτικοὶ καί οἱ δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰ λεγόμενα «ὄργανα τοῦ τύπου», καί οἱ ραδιοῦργοι, οἱ ὁποῖοι κάμνουν ἄλλους ἀνθρώπους ὄργανά των.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα: — Ἡ Τζιριτζάντζουλα δέν θέλει γλυκὺ.

Ἡ Τζιριτζάντζουλα: — Μακρόν νά μὴν ἔβηλα, μαμά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης.

Φιλοφρονήματα.

— Πιερρόν, φίλε μου, πόσον ὀμοιάζωμεν!

— Εἶλα τώρα. . . μὴ λές ἀνοστήεις. . .

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ὁραῖας τῆς Χίου

Ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης τηλεφωνεῖ εἰς τὸν Διάβολον Ἐσπερινόν δι' ἐλθόντων τῶν ὁμολογῶν του εἰς τὸ σπίτι του. Καί ὁ Διάβολος Ἐσπερινός (τηλεφωνικῶς): — Μὴν εἶν' αὐτὴ;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τζιριτζάντζουλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΤΟΥ 79ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐλθόντων νὰ ὀρίσω τὴν ἄλλην φορὰν ἔως πότε εἶνε δεκά διηγήματα διά τὸν 79ον Διαγωνισμόν. Σὰς εἶπα, ὅτι οἱ ὅροι εἶνε ἴδιοι μέ τὸν 78ον Διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος, χωρὶς νά λάβω ὑπ' ὄψιν μου ὅτι ἡ προθεσμία τούτου, (30 Ἀπριλίου) ἦτο ἀνεπαρκὴς διά τὸν 79ον, προκηρυχθέντα τρεῖς ἐβδομάδας ἀργότερα. Πρέπει λοιπὸν νά παρατείνω τὴν προθεσμίαν ἀναλόγως, καί ὀρίζω ὅτι: Διηγήματα διά τὸν 78ον Διαγωνισμόν (τὸ ψάρεμα τοῦ Ἰπποπόταμου) εἶνε δεκά μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου. Διηγήματα διά τὸν 79ον Διαγωνισμόν (Ἡ Ψυχομάνα) εἶνε δεκά μέχρι τῆς 31 Μαΐου.

Πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν ἂν εἴμπορὸν νά λάβουν μέρος καί εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμούς Διηγήματος. Μὰ ἐννοεῖται! βεβαίως! Ἀπορῶ μάλιστα διά τὴν ἐρώτησιν, ἀπὸ εἰς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 78ου τὸ εἶπα τὸσον καθάρᾳ: «Κάθε συνδρομητὴς εἴμπορεῖ νά λάβῃ μέρος καί εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμούς.» (Σελίς 86, στήλη α')

Ἄλλοι πάλιν, — παραδείγματος χάριν ἡ Ζίνα, — μοῦ λέγουν ὅτι εἶνε ἀδίκαια ποῦ δέν ὤρισεν ἡλικίαν δι' ἕκαστον Διαγωνισμόν, ὥστε νὰ πολεμῶν οἱ μεγάλοι ἀπὸ τὸν Διαγωνισμόν τῶν μικροτέρων. Ἄλλα τοῦτο θά μας ἔφερον εἰς ἄλλο ἄστοπον, πολὺ ἀδίκωτερον, διότι τότε θὰ περὶ

αὐτοὶ οἱ ἱκανοὶ νὰ γράφουν τὴν «Ψυχομάνα» ὅταν δέν θὰ εἶχαν τὴν ἀπαιτούμενην ἡλικίαν διὰ τὸν Διαγωνισμόν τούτον, καί ἀπεναντίας πολλοὶ μεγάλοι, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἴσως ἱκανοί, θὰ ἐξηναγάζοντο νὰ γράφουν διηγήματα ἀντικειμένων τῶν δυνάμεων των. Ἐνῷ τώρα ἕκαστος εἶνε ἐλεύθερος νά καταταγῇ ὅπου θέλῃ. Ὅσον διά τὸ ἄδικον ποῦ ἐφοβήθη ἡ Ζίνα, τὴν βεβαίω ὅτι ὁ κίνδυνος θὰ ὤριστο ὁ ἴδιος καί ἂν ὤριζεν ἡλικίαν, διότι πολλοὶ μεγάλοι, — τὸ ἥξευρον ἀπὸ ἄλλους Διαγωνισμούς, — γράφουν ἡλικίαν μικροτέραν, ὅταν αἰσθάνονται ἀδυναμίαν νά διαγωνισθῶν μέ ὁμηλικούς των. Κ' ἐγώ, ἐννοεῖται, τοὺς κατατάσσω μέ τὴν ἡλικίαν ποῦ γράφουν, διότι εἰμαι εἰς θέσιν νά ἐξελέγχω τὰ βαπτιστικά των!

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ἡ Ζαπτις πρώτη-πρώτη ἐδήλωσεν ὅτι ἐπικροτεῖ τὴν πρότασιν τῆς Φιλοπατρίδος Ἰαθὸς περὶ ἰδρύσεως ἐιδικοῦ Ταμείου, εἰς τὸ ὁποῖον νά γίνετα δεκτὴ πᾶσα, καί ἡ ἐλαχίστη προσφορά, καί ὅταν ἀποτελεθῇ πᾶσιν ἴσον πρὸς μίαν συνδρομήν, νά ἐγγράφεται ὁμοῦ: ἐν τῶν πτωχῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα μοῦ συσταίνονται οἱ φίλοι μου. Μοῦ ἔστειλε λοιπὸν μισθὸν ἀπὸ τὸν σκοπὸν τούτον καί εὐχεται νά τὴν μνηστῶν ποῦ γρήγορα καί ἄλλοι δεκαπέντε, διά νά ξεπεταχθῇ ὁμοῦς μὴ συνδρομῶν.

Δευτέρα ἡ Τζιριτζάντζουλα μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὸν κουμπάρν της δραχμὰς 1,50 καί μοῦ γράφει: «Ὅταν ἔχω, θά σου στείλω καί ἄλλα, διότι θέλω νά εἶνε πολλοὶ οἱ συνδρομηταί, νά ἐγγράφονται καθημερινῶς. Αὐτὴ εἶνε ἡ φιλοδοξία μου.»

Τρίτο: ὁ Ζαχαρίας Ἀνθρώπος μοῦ ἔστειλε μίαν δραχμὴν, μέ τὴν ὑπόσχεσιν καί αὐτὸς ὅτι θά μοῦ στέλλῃ ἐκάστοτε τὸ περιεχόμενον τοῦ κουμπάρν του.

Δὲν ἀμφισβῶ ὅτι τοὺς πρώτους αὐτοὺς γρήγορα θὰ μνηστῶν καί οἱ ἄλλοι, καί θά μοῦ στέλλουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅτι εἰμποροῦν διά τὸ νέον Ταμεῖον.

Ἐλαβα ἀπὸ τὰς Πάτρας μίαν ἐπιστολήν, τὴν ἀνέγνω. . . κυτῶν τὴν πρώτην σελίδα, λευκὴ γυρίσιν. . . ἡ δευτέρα λευκὴ, ἡ τρίτη λευκὴ. . . καί μόνον εἰς τὸ τέλος τῆς τετάρτης, ἀναγνώσκω: «Πάτρι, τῇ 1ῃ Ἀπριλίου 1903. Καί τοῦ χρόνου.» Νὰ μὴ χαριωμένη Πρωταπρίλη. Τίος νά εἶνε; . . Καί τοῦ χρόνου!

Καί ἀπὸ τὴν Νεαράν Ἰπποπόταμον ἔλαβα μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, καί ὑποθέτω ὅτι καί αὐτὴ θὰ εἶνε Πρωταπρίλη, διότι πρὸ πολλῶν μηνῶν ἔλθεν ἡ προλεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, καί ὁ ἐπειροῦ δέν ἐπροκηρύχθη ἀκόμη. Τὸ ἀκούς καί σὺ, Μαλλιαρέ, ποῦ μοῦ στέλλεις τὰ «Κρυμμένα ὀνόματα ζῶν»! Καλὰ εἶνε, ἀλλὰ κρύψε τὴν ὀρεξί σου γι' ἀργό τερα.

Ἐσῶντες, Διαπλάσις μου, τί σπουδαῖα εἶνε τὰ γενεθλῖά μου; τὰ ἐρτάζω κάθε 29 Φεβρουαρίου. Καί φέτος μεγάλωσα χωρὶς. . . νά γιορτάσω! Ἀὐτὴ μοῦ γράφει εἰς τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν της ἡ Ζίνα [ΕΕ], καί ὁ Ἀνάνιας ἐχάρη πολὺ, διότι ἔχει καί σὺν ἁδελφόν. Ὡς γνωστόν, καί ὁ ψυχολόγος μου ἐγεννήθη στὰς 29 Φεβρουαρίου. Μὰς ἔλεγε δὲ σοβαρώτατα: «Δέν τὸ ἥξευρα ὅτι ἔχομε τὴν ἴδιαν ἡλικίαν μέ τὴ Ζίνα!»

Πῶς νά σας περιγράψω τὴν σημερινὴν ἐπιστολήν τῆς Ζαπτιδος [ΕΕ]; Ἐξυπνοῦσα, παιδρότατη, ποικιλωτάτη καί. . . εἰκονογραφημένη! Δέν ἤξευρον τί νά διαλέξω ἀπὸ αὐτῆς. Ἀ, νὰ, αὐτὴ εἶνε τὸ περιεργότερον: «Διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ ζωῆς τοῦ ὁ μαμαῖος εἶδε νόμισμα ἀργυροῦν, μεγέθους φράγκου, μὴ φέρον τί-

ποτε καί εἰς τὰς δύο ἐπιφανείας, ἐκτὸς τοῦ 1/2 ὅπως σοῦ τὸ γράφω. Ἀρὰ γέ τί νόμισμα καί τίος κράτους εἶνε; Τὸ ἔξευρες σὺ; Μὴ τὸ πάρῃς διὰ πρωταπριλιάτικον εἶνε ἀληθέστατον.» Ἀλλῆρα, μήπως ἔξευρες καί εἰς νὰ μάς πληροφορήσῃ; — «Ὅσον διά τὸ essuie-plume, ἡ Ζαπτις προτείνει τὴν λέξιν «γραφεῖομακτρον» (κατὰ τὸ χειρόμακτρον, τὸ ὁποῖον γαλλιστὶ λέγεται essuie-main.) Εἶνε ἡ καλλίτερα λέξις διά τὴν καθαρύνουσαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπλὴν γλώσσαν μοῦ εἶπαν ὅτι ὑπάρχει πρὸ πολλοῦ ἡ λέξις περνώσκουπα ἢ περνώσκουπον.

Ἐχω ἔμπρὸς μου δύο ἐξόχους ἐπιστολάς τοῦ Πρίγκιπος τῶν Ἀθηνῶν [5Ε], (ὁ ὁποῖος ὅμως δέν εἶνε τὸ πρῶν. Ἐρρυθρὸν Νέφος ὡς ὑποθέτει ἡ Ζαπτις.) Μοῦ προτείνει νά κάμω Διαγωνισμόν καί διά τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, — τὸ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, — κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δέν ἔχω τόπον νάναφέρω. Ἡ δευτέρα τοῦ ἐπιστολῆ εἶνε γραμμένη μέ ἀσπυρνοῦζικο μέλαν, διὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Ἰδοὺ καί ἐν Ἀνάγειν πταίσμα τοῦ ὑπέρβου μου. Τοῦ ἔπεσε σήμερον μέσα εἰς τὸ καλαμάρι τοῦ γραφείου μου ἕνα ἀναμμένο σπέρτον, καί διὰ νὰ μὴ πύσῃ φωτὶς τὸ μέλαν, ἔρριψε. . . νερό!! Ἀποτέλεσμα δὲ τοῦ. . . ἀλογοπαγνίου του, εἶνε ἡ παρούσα νερωμένη ἐπιστολή μου.»

Καί αἱ ἱδικαί σου δύο ἐπιστολαί, Ἀετὲ τῆς Ἐρήμου [ΕΕΕ], μοῦ ἔφταναν πολὺ, καί τὰς ἔδωκα εἰς τὸν Ἀνάνιαν, ἀπὸ αὐτὸν εἶχαν ὡς θέμα. Τὸ «Εἰς τὴν Θάλασσαν» ἐξηγληθὴν δύο-τρία ἀντίτυπα μοῦ μένον. τὰ ὁποῖα μοῦ χρειζόντο, καί δι' αὐτὸ δέν τὸ βλέπεις εἰς τὸν Τιμωκατάλογον. Ἀρῶ εἰσαι ὅμως τόσον καλὸ παιδί, σοῦ στέλλω ἐν ἀντίτυπον ἀντὶ δρ. 1,75.

Ἀπὸ τὸ Διερρηπὸν ἡ νέα κάρτα τοῦ Ἀγγέλου Ἀγγερινῶν. Καί τὸ ταξίδι του θὰ διαρκέσῃ πολὺ, διότι θὰ ὑπάγῃ ἴσως ἔως τὸ Σικάγον. Τί ὥρατα πράγματα θὰ ἔχῃ νά μας διηγηθῇ κατὰ τὴν ἐπιστολήν του!

Καί αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὥραν ἐπιστολῆς τῆς Κελαϊδίστρας [ΕΕ], τὴν ὁποῖαν συνοδεύει κ' ἐν ἐκφυλισμῶν Π. Πνεύμα: «Εἰς τὸν κ. Φαίδωνα σὲ παρακαλῶ νά πῇς δι' αἱ ἐπιστολάς τοῦ ἐνθυσιάζοντος ὅλον μου τὸ σπινθῶν. Ὅταν ἔγραφε περὶ τῆς Ἰδοῦ Παρουσίας, θυμήθηκα τὸ ἔξῃς. Μία κυρία ἐλληνοῦσα, ἡκουσεν ὅτι ἐπίασε κάπου φωτὶς καί ἠρώτησεν ἕνα ψαράν: — Ἰχθυοπώλη, ποῦ κεύται ἡ πυρκαϊά; — Καί ἡ Δεσποινὴς Ἀβάν-Ντενιέρ δέν πᾶει πίσω. Εἶμαι ἀμελῆκος ἐχθρὰ τῆς ἐνομιλίας, καί ἴσα-ἴσα σ' ἐμένα τυχαῖον καί τέτιον.» Καί μοῦ διηγείται ἐν περιστατικόν, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἐκτενές καί δέν περισσεύει τόπος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καί εἰς τὰς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Φροῦριστὸν τοῦ Ἰφ (Μ. Ν. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον) καί Κολοσσὸν τῆς Ρόδου (Μ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα, σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φύλλα ποῦ ἐχάθησαν.)

Ἀλλαγὴ ψευδωνύμου: Ἐντετυμένη Τραπεζοῦντία (ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προεβίβει.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: ἡ Μαρίδα τοῦ Ἐρρίδου δέχεται τὴν ὑπὸ τὴν Διονυσίαν ἀπὸ τῆς Πρωταπρίδος ἀλληλογραφίαν καί ἀναμένει ἐπιστολήν της εὐχαριστεῖ δὲ τὸν Ἀγγελοῦ Ἀγγερινόν διὰ τὸ ὥρατον δελτάριόν του — τὸ Κόκκινον Καπελάκι πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ἦτο ἡ Δευδοθέα Στεφάνωφ, πρῶν Κλωσσίδου — ἡ Τζιριτζάντζουλα ἐρωτᾷ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης διὰ τί θέλει ἄλλοτε ψευδώνυμον; μήπως αἱ δάφναι τὸν ἐδάριον ἢ μήπως δέν εἶνε ἀξίος τοῦ τίτλου τοῦ Ἀγγέλου; — ἡ Ζίνα ἀσπάζεται τὴν Ἀλλοδόσσαν καί τὴν ἐρωτᾷ πῶς περὶ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς Ἀθηνῶν καί τῆς Ἀθηνῶν χαίρετ' ὁ Γαλιανὸν Κῆμα, τὸ δ-

ποῖον ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ καί γαλιανὰ μάτια — ὁ Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Σιρ-Ἰλ-Φαλονῶν δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν — τὸ πρῶν Λουλουδὶ τῆς Καρδίας προκαλεῖ τὴν Ἀβραν τῆς Κερκίας νάνακαλύψῃ τὸ νέον τοῦ ψευδωνύμου, καί τῆς ὑπόσχεται καί: — ὁ Ἰπποπόταμος τοῦ Μεσαίωτος χαίρετ' ὁ Ὀρεινὸν Θερινὴ Νεκτὸς καί ζητεῖ τὸ ὄνομα τὸν δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν — ἡ Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μέ τὴν Ὀρεινὸν τῶν Φυγῶν καί Κωπηλάτιδα Κῦθρον — ἡ Ὀδοντική Γλυκὺς ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοπροβλήτου Μοριῶλ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν — ἡ Νῆσος τῶν Φαλάκων ἀντασπάζεται τὴν Ὀρεινὸν τῶν Ψυχῶν — ὁ Μικρὸς Καλλιτέχνης συγχαίρει τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου διὰ τὰς ἐξόχους ὥρας ἀπαντήσεως του καί τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὴν καλὴν του διάθεσιν νά γίνου φίλοι — ἡ Κυρία μέ τὰς Καμελίνας ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Ζαπτιδος δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν — ὁ Σιδ χαίρετ' τὴν Θερινὴν Βροχὴν καί ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγγελοῦ Μεθάνου — ὁ Κόκκινος Κρίνος ἀσπάζεται τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου καί τὸν Διαιολογιατὸν, τοὺς ὁποῖους γνωρίζει, καί ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Νεράιδας τῶν Στεφάνων — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρὸν χαίρετ' ὁ Πορτοκαλὶ τῆς Σπάρτης καί τὸ παρακαλεῖ νά εἰπῇ χαίρετ' εἰς τὴν θείαν του — ἡ Ὀρεινὸν τῶν Ψυχῶν ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Ἀετὸς τῶν Σπετσῶν καί τὴν πληροφορεῖ ὅτι εἰς τὸ Ναύπλιον πληττεῖ, διότι ἔσθηνε καί διότι πούει τὰς Ἀθήνας — ὁ Ἐανθὸς Βοσκόδ ἀσπάζεται τὸν Ταπεινὸν Γαστρί καί Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον — ὁ Βοσκόδ τῆς Ροδόπης πληροφορεῖ τὴν Κωπηλάτιδα Κῦθρον ὅτι ἔχει νὰ τῆς στείλῃ ἐν αὐτὸν ὄνυχο τῆς Ἰαπωνίας — ὁ Λιονοσκεπὴς Ταῖρος θὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὸν Δωρὴν τῆς Ὀρείων δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν, καί αἱ τοῦ τοῦ γράψῃ πρῶτος — τὸ Ἰδεῶδες Κοκκαλὶ ἐρωτᾷ τὸν Σερπαντὸν

